TÜKRÖK TRILÓGIA

Holdúrnő

Nemes Péter

Tükrök trilógia - Holdúrnő

Nemes Péter

Publio Kiadó

2012

Minden jog fenntartva!

A szerző előszava

A verseimet eredetileg nem azért írtam, hogy könyv szülessen belőlük, egyszerűen gondolat szülte őket és kibuggyantak tollamból. Egy pillanatot, egy lelki állapotot adtak az örökkévalóságnak.

Füzetben érlelődtek én pedig az életben, mígnem eljutottam arra a következtetésre; ha bárkiben kellemes érzést vált ki akár egyetlen versem, akkor már megéri a világ elé tárni műveimet.

Verseimet három kötetes trilógiába rendeztem „Tükrök” -főcímmel és az alábbi alcímekkel: 1. Tűzvirág, 2. Holdúrnő, 3. Mindjárt felnövök!

Köszönöm, hogy megtisztelt érdeklődésével!

Kellemes olvasást kívánok!

Emlékek

Ha emlékeid már megfogytak,

mint kő, melyet folyó elkoptat,

gondolj mindig a reményre,

a szép napokra, a meleg nyári estékre,

arra, hogy milyen jó volt,

mikor még nekünk tündökölt a kék égbolt,

mikor még együtt figyeltük a naplementét,

a távoli csillagok sziporkázó fényét,

amikor még érezhettük egymás forró csókját,

lágy ölelését, bőrünk édes illatát,

s az emberiségnek hátat fordítva

szaladtunk a végtelen világba.

Ezeket az emlékeket soha ne feledd,

mert egykoron csak ezek maradnak meg neked!

Ki az?

Ki az ki elrabolta szívem?

Ki az, ki elcsavarta fejem?

Ki az ki megfogta a kezem?

Ki az, ki meggyötörte lelkem?

Ki az, kiért még ma is a harang szól?

Ki az, ki miatt még mai is haragszol?

Ki az, kivel megcsaltál engemet?

Ki az, ki miatt elhagytad nevemet?

Ki az, kit elsőnek szerettem?

Ki az, kit még ma sem feledtem?

Ott vagy

Ott vagy előttem,

mikor lefekszem.

Ott vagy az éjszakába,

egy messze lévő, távoli hazába.

Ott vagy, ahol a szívem,

csak rólad álmodik szürke képzetem.

Ott vagy a hold fényes tükrében,

ott sétálsz a gyenge lelkem végtelen kertjében.

Ott vagy, hol én talán soha nem érhetlek el,

ott hol minden reggel a fényes nap felkel.

Ott vagy…

Ha

Ha többé már nem kel fel a nap,
ha többé már nem lesz pirkadat,

Ha többé már nem lesz fájdalom,
ha többé már nem lesz vigadalom,

Ha többé már nem láthatjuk, ki szemünk fénye,
ha többé már nem ugrik gyermek az anyja keblére,

Ha nem figyelhetjük többé gyermekünk örömét,
s nem ihatunk soha már egy jó erős feketét,

Ha többé már nem láthatjuk a csendes naplementét,
elmondhatjuk akkor, hogy megéltük a világvégét!

Hullócsillagok

Hullócsillagok,

ahogy nekem szerelmet hoztatok

úgy tőle meg is fosztottatok,

hullócsillagok.

Fényképedre nézek

s fáj a szívem ha rád gondolok,

egyedül vagyon félek,

hullócsillagok.

Sok szerelem oly kedves volt nekem,

hogy azt hittem, álmodok,

de oly gyorsan elszálltak mellettem,

mint az égen a

hullócsillagok.

Gyászos feketébe öltözött

fényes ruhátok…

… már csak ti maradtatok meg nekem,

hullócsillagok!

Nem akarok

Sokszor meg kellene mutatnod,

mégsem mutatod meg.

Sokszor el kellene mondanod,

mégsem mondod el.

Sokszor meg kellene tenned,

mégsem teszed meg.

Sokszor menned kellene,

mégsem mész.

Sokszor változtatni kellene,

mégsem változtatsz.

...

Sokszor üvöltenél,